

גמ' א מ"י פ"ב מה"ל
אבות הל"ב ופ"י"א
מה"ל נדרים הל' כב כג
עשין מה ולאחין פ"א ורמב
טו"ש"ע י"ד ס"ר ל"ד פ"י
ח וטו"ש"ע א"ע"פ ס"י ט'
ב מ מ"י פ"ו מה"ל
תרומות הל"ג ופ"ח
הל' ז'
ג טו"ש"ע א"ע"פ ס"ט
כ"ג:
כ"ד ה מ"י פ"ו מה"ל
אסורי ביאה הל"ד
סגנ לאחין ז':

תוספות ר"ד

לכה אינה אוכלת בתרומה
דקנין כספו גמור בעינן
מסר האב לרשות הבעל
ה"ה ברשות הבעל הלכו
שלוחי האב עם שלוחי
הבעל ה"ה ברשות האב.
מסרו שלוחי האב לשלוחי
הבעל ה"ה ברשות הבעל:
מאי לעולם לאפקוי
ממשנה ראשונה. דקנין
כ"פ א"ע"פ נותנים לבתולה
י"ב חודש ולא למנה ל'
יום משתבעה הבעל
להנשא לפנס א"ע.
הגיע זמן ולא נשאו
אוכלות משלו ואוכלות
בתרומה פ"ו וקניני התם
זו משנה ראשונה. אבל
ביד שלאחרים אמרו
וכו' קמ"ל לעולם. פ"י
א"ע"פ דאמר ר' לאפקוי
ממשנה ראשונה לא
נכתבה לענין מונות
שאם מוכב הבעל מלכנס
חייב במונותיה והכי
אזיל סוגיא דשבתא
קמייתא דמכילתיה והכי
תני נמי בגרמין פ"ב
נערה המאורסה בוגרת. פ"י
בוגרת שיצאת כבר מרשות
אביה א"ע"פ שלא נשאת
הואיל יצאת מרשות
האב הבעל מפר נדריה
וששתתה י"ב חודש ד"א
אומר הואיל ובעלה חייב
במונותיה יפר וכו"א
איך הבעל מיפר עד
שחכנס לרשותו אלא
קום לן דחייב במונותיה
ואפילו רבנן לא פליגי
אלא בנדרים דא"ע"פ דחייב
במונותיה א"י להפר עד
שחכנס לרשותו ודומא
התרומה ולא אכלה עד
שחכנס לחופה והאי
דקאמר הכא לאפקוי הכי
רחמנא מסקילה לחנק דמהתם יליף
לכל מילי אלף למעוטי תרומה אמי
לירושמה נקט לרבותא דלא מיבעיא
ליטמא לה ולהפרת נדריה דהויא
מסירה כחופה אלף אפילו לירושמה
דהוה ס"ד כיון דירושמה הבעל תקנתא
דרבנן היא הכא במסר לא תקון אי
נמי ס"ד דאין האב מזכה לבתו עד
שחכנס לחופה א"פ"י יורשה אי נמי
אף כתובה דריש לקיש אחא למעוטי
וריש לקיש נמי לא מיבעיא קאמר ולא
אחא למעוטי אלף תרומה אי נמי

לאפקוי ממשנה ראשונה. א"ע"פ ג' דתנן בהדיא צ"פ א"ע"פ (לקמן
דף טו.) זו משנה ראשונה צ"ד של אחרים אמרו כו'
כן דרך התנאים להשמיענו בקולר א"ע"פ דכבר השמיענו במקום
אחר וכה"ג איכא צריש צרכות (דף טז.)^(ג.): **רב אסי** אמר אף
לתרומה. פ"י בקונטרס דקסבר רב
אסי דטעמא דאין ארוסה בת ישראל
לה כוס וכיון שמסרה תו ליכא
למיתש וקשה לר"י דאפי' עולא
דמפרש טעמא דמשה ראשונה
שמה ימגו לה כוס למשנה אחרונה
מודה דטעמא משום סימפון וע"כ
רב אסי איירי לפי משנה אחרונה
דלמיתני קאי ומפקה מתני' ממשנה
ראשונה מדקמתי לעולם ועוד דלייתמז
מצייתמא דלקמן ולא משני היא
כמשנה אחרונה ונראה לר"י דטעמא
דרב אסי משום סימפון ומשמסרה
תו ליכא למיתש דמסתמא דקדי לה
וקשה דרב אסי חייש לסימפון
דהגעת זמן טפי ממסר האב לשלוחי
הבעל וצ"פ א"ע"פ (לקמן דף טז.)
אמר ר' איפכא דקאמר מתי צינייהו
צין למאן דאמר משום סימפון צין
למ"ד משום שמה תפקה איכא
צינייהו קיבל מסר והלך פירוש
מסר האב לשלוחי הבעל דלמאן
דאמר משום סימפון איכא א"ע"פ
דהגיע זמן לא חיישין לסימפון
למשנה ראשונה ואור"י דודאי צברא
הוא דבמשנה אחרונה דחיישין
לסימפון בהגעת זמן כל שכן במסר
דלאמרנין התם אלף הכא רב אסי
מתנישין דחקיה דקמתי רבי אסי
צרות הבעל דמשמע לגמרי אפילו
לתרומה ועוד אור"י דמצינו לפרש
דאיכא צינייהו למאן דאמר סימפון
ליכא דבמסר לא חיישין לסימפון
ולמאן דאמר שמה ימגו איכא
דחיישין שמה תפקה לשלוחי הבעל
ובקונטרס לא פירש התם ק"ט:
ושמואל אמר לירושמה. לא
אחא לאפקוי הפרת
נדרים דהא תנא דצי רבי ישמעאל
צסמון דהויא צרות הבעל להפרת
נדריה ויתנה מרשות האב ונראה
דהוא דצין מיטמא לה כיון דאפקה
רחמנא מסקילה לחנק דמהתם יליף
לכל מילי אלף למעוטי תרומה אמי
לירושמה וכו"ש למצייתמא
ליטמא לה ולהפרת נדריה דהויא
מסירה כחופה אלף אפילו לירושמה
דהוה ס"ד כיון דירושמה הבעל תקנתא
דרבנן היא הכא במסר לא תקון אי
נמי ס"ד דאין האב מזכה לבתו עד
שחכנס לחופה א"פ"י יורשה אי נמי
אף כתובה דריש לקיש אחא למעוטי
וריש לקיש נמי לא מיבעיא קאמר ולא
אחא למעוטי אלף תרומה אי נמי

ממעט נמי ירושתה מטעמא דפרישית: **תיובתא** דבזוהו. לאו
דווקא דכולהו אלף להנהו דאמר אף לתרומה וכענין זה מצינו
צ"ס נוחלין (צ"ג דף קטז): גצי מחלק נכסיו על פיו תיובתא דכולהו
א"ע"פ דלא הוא תיובתא אלף לחד:

היינו בתורה ורא בעורה. וא"ת אימא ולא נשואה שנכנסה לחופה
ונבעלה שלא דכררה דאכתי בתולה היא כדלמיתני צ"פ"ק
דקדושין (דף טו.) צלו עליה עשרה ועדיין היא בתולה כולן צסקילה
יש לומר דהא אמר התם דבעל עושה אותה בעולה שלא דכררה:
ואימא

לרשות הבעל לנשואין מסר האב לשלוחי
הבעל הרי היא ברשות הבעל הלך האב עם
שלוחי הבעל או שהלכו שלוחי האב עם
שלוחי הבעל הרי היא ברשות האב מסרו
שלוחי האב לשלוחי הבעל הרי היא ברשות
הבעל: **גמ'** מאי לעולם לאפקוי ממשנה
ראשונה דתנן^(ג.) הגיע זמן ולא נישאו אוכלות
משלו ואוכלות בתרומה קמ"ל לעולם: מסר
האב לשלוחי הבעל הרי היא ברשות הבעל
וכו': אמר רב מסירתה לכל חוץ מתרומה
ורב אסי אמר אף לתרומה איתבייה רב הונא
לרב אסי ואמרי לה חייא בר רב לרב אסי
לעולם היא ברשות האב עד שתכנס לחופה
אמר להו רב לאו אמינא לכו ללא תיזילו
בתר איפכא יכול לשנויי לכו מסירתה זו
היא בניסתה לחופה ושמואל אמר לירושמה
ר"ל אמר לכתובתה כתובתה מאי היא דאי
מתה רית לה היינו דשמואל אמר רבינא
לומר כתובתה מאחר מנה רבי יוחנן ורבי
הינא דאמרי תרויהו מסירתה לכל אף
לתרומה מיתבי^(ג.) הלך האב עם שלוחי
הבעל או שהלכו שלוחי האב עם שלוחי
הבעל או שהיתה לה חצר בדרך ונכנסה
עמו ללין א"ע"פ שכתובתה בבית בעלה
מתה אביה יורשה מסר האב לשלוחי הבעל
או שמסרו שלוחי האב לשלוחי הבעל או
שהיתה לו חצר בדרך ונכנסה עמו לשום
נישואין א"ע"פ שכתובתה בבית אביה מתה
בעלה יורשה בד"א לירושמה יאבל לתרומה
^(ג.) אין אשה אוכלת בתרומה עד שתכנס
לחופה תיובתא דכולהו תיובתא הא גופא
קשיא אמרת נכנסה עמו ללין טעמא
דללין הא סתמא לשם נישואין אימא
סיפא נכנסה עמו לשם נישואין הא סתמא
ללין אמר רב אשי סתמי סתמי קתני
סתם חצר דידה ללין סתם חצר דידה
לנשואין תנא ימסר האב לשלוחי הבעל
ויתנה הרי זו בחנק מנה"מ א"ר אמי בר
חמא אמר קרא לזנות בית אביה פ"ה פרט
לשמסר האב לשלוחי הבעל ואימא פרט
שנכנסה לחופה ולא נבעלה אמר רבא אמר
לי אמי חופה בהדיא כתיבא^(ג.) כי יהיה נערה
בתולה מאורשה לאיש^(ג.) הנערה ולא בוגרת
בתולה ולא בעולה מאורשה ולא נשואה מאי
נשואה אילימא נשואה ממש היינו בתולה ולא
בעולה אלא לאו שנכנסה לחופה ולא נבעלה
ואימא

ללון לא שפירשה ללון אני נכנסת ולא לשם נשואין והא דקמתי נכנסה
עמו לנשואין לא שפירשה לנשואין אני נכנסת אלף זו וכו' שנכנסה סתם
ותנא הוא דקאמר דהיכא דחצר שלה סתם כניסתה לא לנשואין הן אלף
ללון והיכא דחצר שלו סתם כניסתה לשם נשואין: הרי זו בחנק. כנשואה
ולא צסקילה כארוסה: ואימא פרט לנשואה לחופה ולא נבעלה. דייך
אם מיעטת כגון זו דלא תימא נערה בתולה כתיב גצי סקילה והא אכתי
בתולה הואי אצל זו שאף לחופה לא נכנסה לא מיעטה הכתוב ואכתי בית
אביה קרינא ציה: חופה. צלא צעילה בהדיא כתיבא דלאו צסקילה היא
וכי אצטרך האי למסירה: **אינימא נשואה ממש.** שנכנסה לחופה ונבעלה:

הכי
ולאחיותיה כיון שבתו לא ליכא למיתש למונת כוס. ושמואל אמר לירושמה פ"י
נשואין. אבל לתרומה ולהפר נדריה לא מהני מסירה בלא חופה כחופה. ר"י ור"ח דאמרי תרויהו מסירתה לכל אף לתרומה: מיתבי הלך (הבעל) [האב] עם שלוחי הבעל או שהיה
לה חצר בדרך ונכנסה עמו סתמא ללין (הוי) א"ע"פ שכתובתה בבית בעלה מתה אביה יורשה מסר האב לשלוחי הבעל או שהיה לו חצר בדרך ונכנסה עמו סתמא לשום נשואין:
א"ע"פ שכתובתה בבית אביה מתה בעלה יורשה בד"א לירושמה אבל לתרומה אין האשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה תיובתא דכולהו דאמרי אף לתרומה תיובתא פ"י שאין אשה אוכלת בתרומה עד שתכנס לחופה:

(א) לעיל ב. לקמן
ט. ע: נדרים עג.
(ב) וקדושין מו. כתיבות
ז. א: א (תוספתא פ"ד).
(ד) לקמן מ: וקדושין י"ג.
(ה) נספחין סו: צבריימא
ע"ש צברש"י דלחך קרא
קאי וצ"ע, א (נפסדן
סו: א) וקמן טו.
(ח) וצ"ע מוס' ממות ג.
ד"ה הכל ופי' הארכי טפ"י.
(ט) וצ"ע מוס' קדושין יא.
ד"ה קבל.

תורה אור השלם

1. והוציא את הנער
אל פתח בית אביה
ויקליה אשוי עירה
באבנים ומתה פי עשתה
בבלה בישראל לזנות
בית אביה ובערת דרעי
מקרב: דברים כב כא
2. פי יהיה נער בתולה
מאורשה לאיש וקמא
איש בעיר וקובץ עמא:
דברים כב כג

מוסף רש"י

הגיע זמן ולא נישאו.
לקמן צפ"ק א"ע"פ מן
ותמן נכנסו שנים עשר
חדש משתבעה הבעל
והיה על הנשואין לפרנס
עלמה בתשעין. לפרנס
קדיש"ר צנ"ט. ולאמנה
שליש יום. הגיע זמן ולא
נישאו לחופה. לקמן לפרנס
שעכב הבעל (לעיל ב.).
אוכלות משלו. שהבעל
חייב נמונות אשתו מתקנת
צ"ד. ואוכלות בתרומה.
אם כהן הוא והיא בת
ישראל, שהסן מאכיל
את אשתו תרומה. כדלפי
לקמן טו.) מוכח כי יקנה
נפש (לעיל ב.) שמשעה
שקדשה אוכלת בתרומה
מן התורה ורבנן גור
עד השתא (לקמן ז.). לא
תיזיל תר אפכא. דכ
שאינו (קדושין טו.) לזנות
בית אביה. צפרשת מוליא
ש רע כתיב, והתם נמי
סקילה כתיב (סנהדרין
טו.) נערה ולא בוגרת.
נערה משתבא שמי שמרות
עד שרצה שמור על
לנבן ואין צין נערת
לנברות אלף ששה חמישים
כללד (טו.) בתולה ולא
בעולה. שבעולה צמק
שכאל אשת איש (קדושין
טו.)